

NanoExpedice 2024

aneb

... jak že to je? Mikro-, Piko-, Nano?

NanoExpedice

13. – 14.7. 2024

Asi se vám zdá zmatečný název výpravy, protože at' hledáte, jak hledáte, v kalendáři takový není.

Takže kousek zpátky:

Zmatek nad zmatek. 3 týdny před MikroExpedicí. Moje slavná čtyřpětina si chytře zlomila pravou ruku v zápěstí a lokti. Ano, je nesmírně šikovná. Potřebovala si plivnout pod nohy, protože kamsi nedosáhla a tak použila dětskou židličku od výtvarného stolku mladého pána. No a židlička to nedala. Takže pád ze 30ti centimetrů na záda a někde cestou si sešrotovala ruku. To bylo v den, kdy ráno zaplatila týdenní pobyt v Řecku. Takže obrovská honička, abychom vůbec odletěli. Mezi tím Lenka udělala návrh trasy na MikroExpedici. Překontroloval jsem ji, malinko upravil a nějak mi unikla kilometráž. Teprve Standa to zachytil a tak bylo nutné celé přípravy předělat. Stihnul jsem dvě varianty a zveřejnil. A pak už jsem neměl čas ani na sebe. Takže jsem napsal, že pokud se návrhy nebudou líbit, že má někdo navrhnout něco jiného, a dál jsem neměl šanci se jakkoliv věnovat dalším přípravám. Mít na krku dvě děti a snažit se připravit odlet a zabalit fakt není jen tak. To rozumnější dítě (6 let) rychle pochopilo, že nemá překážet. To větší, které nemá k dispozici celou pravou horní končetinu (sádra až k rameni), musím jej i převlékat a vůbec se mu věnovat, do všeho kafrá a navíc očekává, že dokážu sbalit vše potřebné pro ženskou na týdenní pobyt u moře, do kterého bude moci vstoupit maximálně po pás, tak tohle dítě spotřebovávalo veškerý můj čas.

Samotný pobyt v Řecku proběhl v podstatě dobře. Tam jsem se věnoval hlavně tomu menšímu dítěti a celé dny jsme prováděli nějaké piškuntálie a to hlavně ve vodě. Tedy ani tady jsem neměl žádný operační prostor na jakékoliv zásahy do dění Hells.

Po přiletu a příchodu do práce po 14ti dnech jsme musel dohánět, co se nestihlo. Zase žádný čas na cokoli. A když jsem vznesl kontrolní dotaz na výpravu, bylo mi řečeno, že jsem ji zrušil. A že si Lenka zaplatila taneční soustředění a Standa má taky jiný program. No tak nic, zrušíme to. Jenomže potřebuju odzkoušet nový telefon na palubě určený k navigaci, a další související provedené změny. Osud toho starého je popsán v minulé zprávě. Takže rychlá dohoda se Standou, pojedeme o

týden později. Lenka zase vyjet nechce. Příprava je jednoduchá. Použijeme něco, co už je hotové a nepoužilo se to. A bude to přejezd Tábor – Praha. Ten hotový je.

Sraz se Standou jsme si dali v pátek v podvečer, hodinu před odjezdem vlaku. Tentokrát pojedeme z Vršovíc. Hodinu proto, že Standa má poškozený prut ke stanu a já mám v zásobách několik různých segmentů těchto prutů tak to chceme opravit.

Ještě mně znepokojuje počasí. Prší. A podle několika webů má pršet i v noci. A to hodně. Má se na mysli přes 20mm/m² za hodinu. To je mnoho. Takže jsme se dohodli na tom, že dnes vrátíme jízdenky a pojedeme zítra ráno. Vlak jede do Tábora hodinu a půl, a když vyjedeme tak časně, že se na trase objevíme asi tak v době, kdy bychom vstávali, že to bude akorát.

Stan jsme opravili, Standa si nechal kolo připravené k výjezdu u mě, sejdem se ráno a pojedeme.

Ráno.

Vše probíhá lehce a snadno. Dojeli jsme na nádraží, a to díky rampám až na nástupiště. Standa chtěl, abych konečně přeměřil vzdálenost od baráku k nádraží. Prý ve zprávách uvádím pokaždé jinou vzdálenost. Dobrá tedy, od baráku na nástupiště je to 510 metrů.

Přijel vlak. Byl řazen opravdu tak, jak bylo psáno na webu. Tím pádem jsme hned u dveří a začínáme nakládat. Podle jízdního řádu zde má vlak stát 1 minutu. To je samozřejmě pitomost. Za minutu ani nestačí odblokovat dveře a zase je zavřít. Tedy nakládka proběhla v podstatě v klidu. I když nám nastražili past v podobě neochoty dělicích dveří ve vagónu se otevřít úplně a tím znemožnit nakládku kol. Trocha síly to spravila. Pak jsme vyhledali naše rezervovaná místa k sezení a vlak se rozjel. Stáli jsme tu nejméně 5 minut.

Dig.

Po delší době jsem byl spokojen u ČD s tím, že koupené číslo místenky na kolo i na cestujícího bylo nalezeno a využito. V dřívějších výjezdech to neplatilo, buď bylo správné číslo místenky na kolo nebo na cestujícího. Takže ČD splnilo to, co se od ní čekalo

Sar.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	448	0	0	26

Během cesty se bavíme o všem možném, zejména o nadcházející Expedici, ale i o dalších tématech, třeba, že tahle výprava ztrácí rozměr. Už to není MikroExpedice, ale maximálně NanoExpedice. No a záhada názvu výpravy je vyřešena. Další námět hovoru bylo počasí. Venku je zataženo, ale neprší. Podle předpovědi je to správně. Rosničky rosněj, že na Tábořsku má přestat pršet kolem osmé ráno. My tam budeme v devět, takže pohoda. A tak to také bylo. Přijeli jsme tam a svítilo slunce. Zatím se opravdu daří.

Od doby, kdy jsem tu byl naposed tady prohráblí podchod tak, že ústí také na druhé starně nádraží, tedy dál od nádražní budovy, a to je moc dobře. Jakmile zdoláme schody, budeme rovnou na trase. Ale tak jednoduše to samozřejmě jít nemoho. Zaprvé těch schodů je jek do nebe a za druhé, jakmile jsme nahoře, vidíme, že ulice, po které máme odjet je rozkopaná a ohrazená pletivem. Klika je, že nestihli zahradit chodník.

Odjíždíme. Sledovaná zařízení fungují správně, je možné se plně věnovat jízdě a kochání se. Akorát je tu drobná potíž. Nový telefon nemá v nastavení možnost měnit citlivost dotyků na displeji. Což přináší

nevýhodu, že v rukavicích nelze telefon ovládat. Ten předchozí to uměl... A to má další vliv na průběh výpravy. A to hned tady.

Aby se co nejvíc ušetřila elektrika pro pohon telefonu, je dobré vypínat displej. Na chod navigace to nemá vliv. Navigace i nadále mluví a upřesňuje kudy dál. Jenomže jsem si nevšiml, že po výjezdu z Tábora mluvit přestala. A tak se stalo, že jsme minuli odbočku. Měli jsme jet terénem po lesních cestách, a to až do Chýnova a v bodě 5 na trase jsme měli mít původně nocleh. Tato část cesty měla takhle být proto, že až do Chýnova se jede mimo silnice a pak tam bylo to místo pro nocleh. Ted' jedeme po silnici okolo. V zásadě se nic neděje, ztratíme asi 4 kilometry.

A tak to mástíme z kopečka po hladkém asfaltu, rozhlížíme se kolem, pak kousek do kopečka, pak po rovince a zase kousek nahoru a je tu odbočka. A tu nesmíme minout. Blbě je to, že musím zastavit, sundat rukavici a zapnout displej. Je to nezvyk, ale zatím to neotravuje.

A jsme na vedlejší, provoz na nule, slunce chvílema svítí, chvílema je za mrakama, nepálí, teplota je kolem 25°C.

Chýnov. Přijeli jsme asi poslední silnicí, po které jsem do Chýnova ještě nejel. Projíždíme skrz a máme možnost volby. Bud' pojedeme po silnici k jeskyním, a to celé nahoru a dál po silnici, nebo si to zkrátíme trémem. Terén vyhrál.

Zpočátku se jede dobře. Dvě vyjeté koleje, řádně pevné, vysypané kamínkami pořádně zatlačenými do podkladu. Jede se po tom dobře. A pak je v cestě posekaná louka. A tam to jede špatně a namáhavě. Všechno

je měkké a mokré. Hnací kola nám podkluzují. Ale pěšky se nám nechce, kvůli té vodě.

Kousek za polovinou jsme se dohodli, že použijeme spojku odbočující vlevo a pojedeme po silnici. Velká úleva. Asfalt je skvělý vynález. Ale všeho do času. Jsme na Tábořsku a krajina rozhodně není placatá. A tedy už při přípravách jsem se snažil velkým kopcům vyhnout, a to i za cenu použití terénních vložek. A další takovou máme v cestě. Je dlouhá asi kilometr, ale terén je špatný a kopec příkrý. Zdoláváme jej v klidu. Nespěcháme. Takže přechod Horní Hořice – Hartvíkov nás nijak nevyšťřavil. Napojili jsme se na silnici a přes Domamyšl přijeli do Bradáčova. A tady dáme odpočívací pauzu. Teda to je díra! Ale mají tu stůl s lavicemi, a tak dáváme svačinku a lehký odpočinek já dokonce vleže.

A zase na cestu. Nevím jak moc to tady znáte, ale je tu malý vyhoup k obci Rodná a pak asi tak 5 kilometrů dolů. A to až do Mladé Vožice. Teda to si to užívám. Veliká krása.

Dig.

Tak tady si to užívám. Jede se dlouho z kopce a napravo a nalevo kolem jsou krásné výhledy do krajiny. Občas si přibrzdím, aby to trvalo déle, protože tuším, že tady asi už nikdy nepojedu.

Sar.

Přijeli jsme do města a zastavili v hospodě na oběd. Je 13 hodin. Ano, je to ta hospoda, kde zastavujeme vždycky, když je třeba se najíst, nebo napít. Konec konců o jiném takovém zařízení přímo na cestě nevím.

Odpočinuli jsme si, najedli se, napili, pokecali a zase pojedeme. Ještě jsme se zastavili u místního kostela, kde Standa provádí průzkum čtením tabulí a cedulí. Jmenuje se to kostel Sv. Martina.

Založen v 18. stol. Jednoduchý chrám v barokním slohu s průčelím a hlavním vchodem obráceným do náměstí, má dvě věže. Před vchodem do sakristie je umístěna zdobená kazatelna. Na konci lodi je kruchta, na níž jsou varhany.

Patron:	Martin z Tours
Vyznání:	katolická církev
Diecéze:	Diecéze českobudějovická
Památkový status:	kulturní památka

Pěkné. Ale snad raději pojedeme dál.

Další cesta vede přes Šebířov, Skřýšov, Kamberk a Předbořice do Louňovic pod Blánkem. Celou cestu se jelo velmi dobře. Počasí je na jedničku. Svítí slunce, ale nepálí, občas zaleze za mraky, protivítr se nekoná, drobné kopečky nevadí. Jen mám trochu problém s únavou. Je větší, než bych očekával. Ale to bude nespíš těmi událostmi před odjezdem.

V Louňovicích jsme vzpomněli památného místa, kde jsme předloni strávili noc pod přístřeškem a hodlali toto místo opustit směrem na Vlašim.

Co je však pro nás dobré, že silnice je slepá a píšou tam, že v obci Kondrac není silnice. O chodníku tam zmínka není a místní tam přeci chodit musí. Pro nás je plus v tom, že tu nejezdí skoro nic. A tak si tak jedeme, chvíli z kopce, chvíli zase nahoru. Znáám to tu a dobře si pamatuju, že do Kondrace je to v závěru asi tak dva kilometry do nepříjemného táhlého kopce. Není nijak prudký, ale vyžaduje celkem hodně sil. A právě na něm jsem zjistil, že nemám na to jej vyjet. No, pěší výlet je taky pěkný.

A jsme tu. Kondrac. Tak celý problém s uzavřenou silnicí je ten, že tu odfrézovali povrch. Takže se tu normálně jezdí. I když pomalu a opatrně. Ještě že tak. Kousek nahoru ke kostelu a obec po normálním, úplně novém asfaltu opouštíme.

Do Vlašimi je to ještě kousek nahoru. Přesněji k Lidové hvězdárně.

A pak už jen dolů. A jsme ve městě. Jedeme do centra, protože Standa projevil přání zastavit někde v marketu a doplnit vypité. I já mám touhu. Zasednout si na normální židli, odpočívat a dát jedno stabilizační. Pořád se nějak necítím.

Nalezli jsme oboje. Sedli jsme si na židli, Standa cosi uždiboval, já jsem se převedl do režimu odpočinek. A stabilizoval se. Bohužel jedno k tomuto účelu nepostačilo. Mezi tím jsme rozebírali obsah billboardu naproti. Někdo nabízí stavební pozemek přímo tam. Dost by mě zajímalo, proč ho nikdo nechce a reklamu museli dát na billboard. No nic, pojedeme.

Do cíle to máme ne moc daleko, není třeba spíchat. Je zataženo, na teploměru mi to ukazuje 28°C. A tak jedeme přes Ctiboř a Libež. Ještě kousek po silnici a pak odbočka vpravo a ocitáme se na „Svatojanské cestě – Východočeské, Poutní cesta Blaník, Říp, Via Czechia – centrální část“ To je, co? Ve skutečnosti je to poněkud užší asfaltová okrasa, vedoucí velmi pěknou krajinou údolím řeky Blanice. To už nám do dnešního cíle zbývá pár metrů. Tento se nalézá za mostem přes řeku, pak kousek zpátky a... Aha, tak ne. Špatný terén a místo, které jsme si vyhlédli na mapě je lesní školka obehnaná pletivem. No tak co, popojedeme kousek dál a cestou něco najdeme.

Asi za 500 metrů máme. Je tedy velmi netradiční. A sice dálniční most u Krupičkova mlýna. Samozřejmě hledáme v nejbližším okolí, zda by se nenašlo místo pro naše mobilní stavby. Ale to marné. Co se dá dělat, přespíme pod mostem.

Vzhledem k předpovědi a vývoji počasí (v noci to má být ještě horší, než včera) je to vynikající volba. Vzhledem k hluku... no, nějak to přečkáme.

Zatím jsme si udělali pohodlí na složených kládách a užívali si večer.

Nějak to přišlo, že Standa v báglech vylovil picí, zcela průhledný mňamek a nové kališky. Ochutnali jsme, a jako opravdu dobré. A pak jsme zase rozebírali běh světa a končilo to tím, že jsem sáhl do paměti a vysypal něco vtipů. Standa je velmi pobaven. Mezi tím se zešeřilo, a tak

Standa použil umývárnu nalezenou na Maloveckém potoce krátce před soutokem s Blanící a pak jsme zaujali místa k ležení.

Je tu široký pás ze segmentů z gumy. To se mi velmi líbí. Zejména proto, že jsou čisté. A protože je teplo, vyndal jsem jen karimatku a spacák použil jako deku. Tedy později. Teď bych se upekl. Chvilí jsem se zaposlouchal do rámusu, co dělají auta nad námi a najednou koukám že spím. Poznal jsem to podle toho, že se mi cosi zdálo, a to cosi bylo na hony vzdálené tomu, co je zde.

Tak snad radši dobrou.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Krupičkův mlýn	62	521	73	17,6	17 - 24

Probudil jsem se uprostřed tmy s pocitem, že mi na obličejí přibývají maličké kapičky. A sutečně tomu tak je. Mimo most padá v hustých provazcích voda. Navíc z dálničního tělesa odtéká přes okraj a padá přibližně 10 metrů ode mě. Takže to vypadá, že ležíme v jeskyni za vodopádem a ty kapičky je drobný rozstřík. O kousek jsem popolezl z dosahu vody a bylo. A zase se mi do hluku, teď už daleko menšímu, motají obrazy, které sem nepatří. Tedy spím. Znovu přicházím k sobě, když obloha začíná šedivět ranním přísvitem. Mimo most už neprší, jen zatím crčí voda ze všech odvodňovacích rourek a trubiček. Nejsem vyspalý. Chtělo by ta asi ještě tak dvě hodiny. To se ale nepodařilo. Ano, polospánek jo, ale to neposiluje.

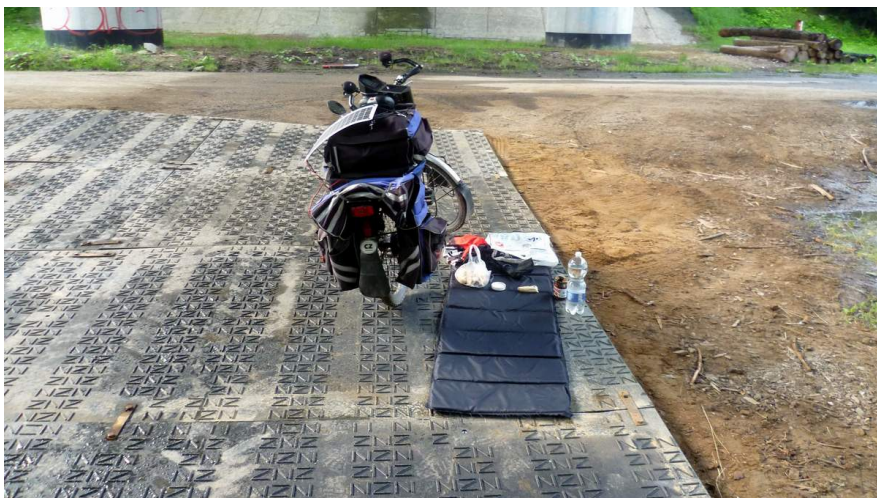
V půl sedmé se přestávám pokoušet o spaní. Kromě toho ze stanu se vysoukal Standa. No, taky je pěkně zvalchovanej. Přiznal, že se nevyspal vůbec.

Dig.

Ten randál z dálnice nad námi byl příšerný a ani přes noc nepolevil. Sice byl můj stan a i já ochráněn před vodou, ale za cenu absolutního nevyspaní. A to se nevyplatí!!!!

Sar.

Dobrá, tak se nasnídáme a pojedeme. Neprší, není horko, jen je těžší se nadechnout. Všude je ve vzduchu voda. Chtělo by to asi tak stometrový šnorchl.

V půl osmé opouštíme místo relativního sucha a mocného kraválu.

Pohybujeme se po trase a zatím to drhne. Cesta nás nutí vystoupat na úroveň dálničního tělesa a pokračovat podél něj. V rytmu kousek dolů, dva kousky nahoru. Je to jediná nedálniční komunikace naším směrem, takže vlastně nemáme na výběr.

U Brtnického rybníka se terén zlomil a padáme dolů. Je to poměrně rychlé a rázem jsme v Českém Šternberku. Ano, tam co je ten hrad.

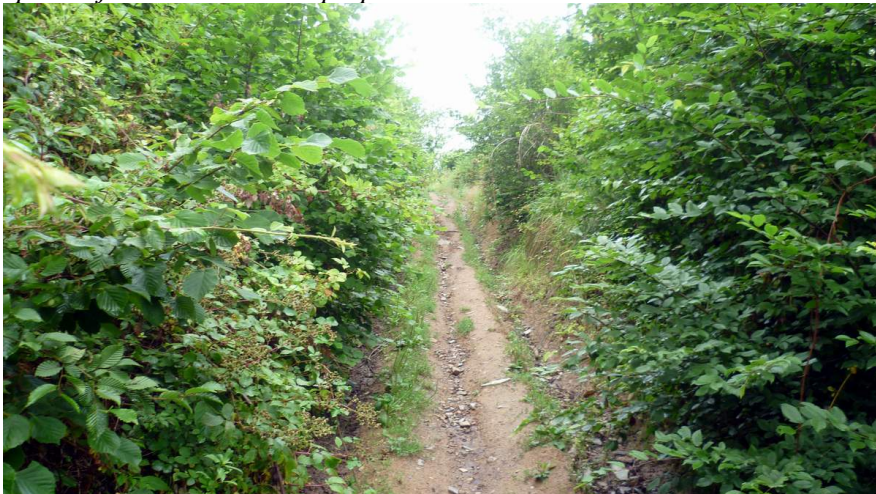

Pro nás ale nic zajímavého. A tak pokračujeme údolím Sázavy. A jede se skvostně. Asfaltka je rovná, jen tu a tam nějaký výtluk. Dokonce jsme na druhém břehu uviděli jurty. Ano, ta mongolská obydlí. Je to kemp a úplnou náhodou jsme narazili na prospekty k němu. Tak teď ho i vidíme.

Ajaj, skončil udržovaný asfalt a je tu cosi, co je hodně rozbité a

plné vody. Avšak stále rovně. Musíme jet pomaleji. Později už je cesta jen polní. A pak vlevo nahoru po trávě a hlínou. Standa se ještě šel zeptat do nejbližší chaty. Dostal odpověď, že opravdu se dá jen vlevo nahoru. Ale tvářil se, že by to neměl být zásadní problém.

A opravdu, první část se tlačit dá. Ale pak vidím, že to nemám. Spolčili jsme se a tuto část přeprali.

Pak to sice bylo do kopce, ale dalo se to zvládnout samostatně. Šlo to pomalu a mizerně. Dokonce to bylo chvíli dolů, a to dost brutálně. A v dolním zlomu, odkud to zase stoupalo jsme potkali rodinku. S kočárkem. No, pan otec je asi velmi silný. My jsme ještě kousek vlekli a jsme nahoře. Je tu asfaltová cesta. My ji však křížíme a pokračujeme přírodou,

tentokrát dolů. Jde to snad ještě blbějc než nahoru. Je to tu mokré a klouže to.

Asi za kilometr jsme dole. Ledečko, nádraží. A tady je to taky blbě. Jsme v mocném meandru Sázavy. Naším směrem odtud vede jen cestička zeleně turisticky značená po břehu řeky, mezi vysokou trávou, kopřivami po mokré hlíně. Má to být dlouhé dva kilometry. Tak vzhůru na ni.

Nejdříve ze silnice dolů divočinou kamsi. Kousek dál tam chlap právě rozřezal a odvěkl strom, který byl napříč. Velmi dobře. A někde tam ohlásil Standa řízený pád. Zásadní škoda byla v tom, že někde tam zůstala červená průhledná krytka zadního cyklosvětýlka.

Dřeme kola po cestičce podél řeky dál. Je krásně. Svítí slunce, kolem je úžasná scenérie, ale na cestu vpřed to nepomáhá.

Dodřeli jsme se ke kovové lávce přes řeku. Mapa povídá, že vede do kempu a na druhé straně je silnice. Jdu na průzkum. Jsou tu železné schody nahoru k drážnímu tělesu. Jsou strašné. Začínají z potoka, ale

dolní část dávno urezla a tak je nástup na ně velmi svízelný. A nahoře jsou další schody směrem dolů k lávce. Došel jsem k ní. Teda ta vypadá! Je to kovová kostra a na ní vyskládány pororošty. Ale asi je to tu dlouho. Moc dlouho. Některé z roštů jsou úplně prorezlé a zbývá z nich jen rám a díra dolů. Jdu po těch okrajích zpevněných svárami. Tak to je blbě. Mám vážnou obavu, že zejména moje kolo to neunesení a propadnou se další rošty. A kromě toho je na konci brána a ta je zamčená řetězem kolem, a navíc je zavařená. No a je to. Tudy to nepůjde. Ale dolem taky ne. Jsou tam popadané stromy a kopřivy neskutečných výšek. Když už jsem nahoře, maličko se jim tu porozhlédnu.

Jsou tu koleje podbité hrubým šterkem. Mezi nimi a sešupem k řece je zhruba třičtvrtě metru. Tedy nepoužitelné. Na druhé straně kolejí je to veselejší. Asi metr od kolejí končí šterkové lože, pak je to kousek dolů, úžlabí a skála nahoru. Je tam asi dva metry místa. Takže další postup bude tady tudy. Akorát musíme dávat bacha na vlaky. Koleje jsou krásně stříbrné a vyleštěné, na funkční ploše ani kousek rzi. Z čehož plyne, že se tu jezdí velmi často.

Vyrvali jsme kola po schodech nahoru. Bylo to strašné. Nástup na schody v potoce, přes půl metru vysoko první schodnici, kovovou, mokrou a kluzkou. Nejdříve šlo Standovo kolo. Pak moje. Ale pro jistotu jsem odstrojil. Vůbec by mě nenapadlo, že máme společně tolik síly, že tohle zvládneme.

Jsme nahoře, já mám zase nastrojeno, přelezli jsme koleje a pomalu se pohybujeme směrem k zastávce Samopše. Podle navigace je to 600 metrů. Je to značně namáhavé.

Kdesi za zatáčkou houknul vlak. Á, už je to tady. Odsunuli jsme se co nejdál od kolejí směrem ke skále. Už je slyšet „zpěv kolejí“ (soubor

zvuků, které vydávají kola vlaku třoucí se o kolejnice, přenášené kolejnicemi do značné dálky). A za pár okamžiků je tu vlak. Velká lokomotiva a čtyři dlouhé vagóny. Na naší úrovni lokomotiva houkla. Zamávali jsme jí a fíra odmávl i nám. Dost bych teď chtěl vidět do jeho hlavy. Vidí neuvěřitelné. Dva blby, kteří vlečou naložená kola podél kolejí. A to aniž by v okolí byla jediná cesta, kudy by se na koleje dalo dostat...

Vlak zmizel za zatáčkou a je tu ticho. Vyvlekli jsme kola na koleje a drkotali po pražcích. Šlo to docela dobře. A najednou jsem si uvědomil, že zase slyším „zpívat koleje“. Padáme z nich dolů zase ke skále. Z protisměru vyjel Vagónek Studénka s vlečňákem. Taky u nás houknul a taky jsme si zamávali. Jakmile byl kus dál, vrátili jsme se na koleje. A pak už posledních 250 metrů a jsme na zastávce.

na vjezdové ceduli je napsáno SAMOPŠE.

Ale ani tady není konec. Sice opouštíme koleje, ale dáváme se v souladu s trasou po mokré kamenité lesní cestě vzhůru. A jde to tedy sakra mizerně.

Křižovatka lesních cest. Zelená, a tedy naše značka, odbočuje kamsi vpravo dolů. Navigace tvrdí totéž. Co mapa? Ano, je to dolů, všude jsou vrstevnice nahnáné skoro až na sebe, tedy prudké stoupání, a cesta se proplétá mezi nimi. Mám toho nějak plný brejle a vůbec se mi nechce pokračovat tímto terénem. Je tu možnost vydat se nahoru a tam někde pod obzorem je silnice. Kdyby se nám podařilo se na ní dostat, máme vyhráno. Standa se netají absolutní nechutí pokračovat po zelené. Dobře tedy, cesta nahoru.

Byla strašná. Střídavě nahoru a hodně nahoru. Ty dva kilometry jsme šli skoro třičtvrtě hodiny. Samozřejmě s mocnými odpočinky. A závěr byl samozřejmě strhující. Tedy hodně do kopce. Tady už Standa nadával nahlas. Já ne. Neměl jsem na to sílu. Ale kdybych ji mněl, to by se okolí dozvědělo věci!

Strašné. Jsme nahoře a co víc, na silnici. Bělokozly se to tu jmenuje. Nasedáme a jedeme ještě kousek nahoru. Název se mění na Bělokozly – Trucovna. Souhlasím s místními, že to tak nazvali.

Dig.

Tak tato cesta od té chaty u Sázavy, kde jsem se ptal místního chataře, jak dál, až sem, to bylo pro mne nejnamáhavější nedělní dopoledne v mém životě, a že jsem toho už hodně prožil. Jedna věc bylo stoupání vč. tlačení kola, ale co to hodně zhoršovalo, bylo počasí: dusno a vlhko, tzn. že se špatně dýchal. Poučení pro mne je takové, že příště (pokud bude nějaké příště v této oblasti) projedu tento úsek raději vlakem.

Sar.

Silnice se opatrně naklonila a jedeme z mírného kopečka. Ne dlouho za ostrou zatáčkou se udělala černá sjezdovka. Bohužel plná zatáček. Přesto jsem se tam někde zapomněl a na palubě to ukazuje 62/h MXS. Asi by to chtělo zpomalit. Standa se mi ztratil z dohledu. Dobrá, opatrně brzdy. Kolem cedule Sázava n. S. jsem projel předpisovou padesátkou a ještě zpomalil. Je třeba počkat na Standu a říci si co dál. Za chvíli přijel a řekl, že potřebuje doplnit pití. Dobrá zajedeme do centra.

Rovně, ostrá pravá, po rovině a za chvíli zastavujeme u TESCO Express. Standa jde nakoupit. Já jsem jej požádal o dvě čisté jemné perlivé 1,5 l. Zůstávám u kol.

Netrvalo dlouho a jsou tu vody. A Standa taky. Napili jsme se, uklidili láhve do držáků a pojedeme.

Dohodli jsme se na obědě a jedním stabilizačním. Já prohlašuji, že by jich to chtělo nejmiň pět. Hospoda ja asi 30 metrů před námi. Avšak dohodli jsme se na návštěvě podniku Na Marjánce. Tam je jistota toho, že dobře vařej a je tam velká výtoč piva, takže nehrozí pachut' z trubek. Jsme odtamtud asi tak čtyři kilometry, takže není co řešit.

Vyjíždíme. Jedeme podle řeky (jinudy se tady jet nedá), počasí je úžasné, slunce svítí, nepálí, za mraky se schovává jen chvilka, nespěcháme, jede se výborně.

Jsmo tady. Lokál je téměř plný. Stůl pro nás samozřejmě je. Takže pivo, Standa polévku, já výpečky. A ještě pivo. Najedli jsme se, odpočinuli si, ochladili se a pojedeme dál.

Pokračování je vyhoupem do Stříbrné Skalice (sláva těm, kteří zlikvidovali na silnici kostky a nahradili je asfaltem), po téměř rovině do Hradce, kolem odbočky na Černé Voděradý a dál na Jevany.

Jede se slušně, nespěcháme, jízda je pohodová. Kvůli hustým stromům sem slunce nemůže, a tak tu panuje jasný, zelený přísvit. Také zajímavá scéna.

A začíná to být do kopce. Nic brutálního, ale otravuje to. Před vjezdem do Jevan projevila Standa přání nehrabat se do dalších kopců, ale objet rybníky z druhé strany po rovině a objevit se až na křižovatce Louňovice, na hrázi. A tam se uvidí. Ok, jasně, souhlasím a jedu za Standou. Cesta je lesní, trochu drkotá, ale je po rovině. Navíc ve stínu pod stromy. A najednou koukám, že to tu nepoznávám. Cesta se zúžila, vede mezi stromy a po kořenech. Je to divný. Jsme pořád u rybníka. Ale Standa to tu asi zná, tak pokračujeme. Ale to už jdeme v pěšky. Pořád to jde. Tedy do okamžiku, kdy se potřebujeme dostat přes velmi smrdutý potůček s téměř bílou vodou. Nějak tu není lávka. Aha, jasně znám to tu. Kdysi jsem tu byl, ale pěšky a cíleně. Ale co teď? Protějšší břeh je tak příkrý, že se na něj nedostaneme. A navíc se mi nechce do té bílé smrduté kaše. Jdu na průzkum. A kousek proti proudu toho hnusu jsem našel místo, kde se to dá zdolat. A to aniž nějak zásadněji vstoupíme do té mazlavosti. Přesunuli jsme se tam a zdolali to. Ještě jeden průzkum a víme, jak se napojit zpátky na cestu. I to se povedlo. A za chvíli jsme se ocitli na silnici. A hle, to je ta druhá, po které se dá jet po zadní straně rybníků. Standa to okamžitě poznal a tvářil se rozpačitě. To však nic nezměnilo na tom, že prostě chceme jet zadem, a tak tamtudy prostě pojedeme.

Tentokrát se už nestalo žádné dobrodružství, a tak jsme za pár minut na zamýšlené křižovatce. Tady Standa zalistoval v mapách na displeji a řekl, že je víc než dost unaven a pojedje nejkratší cestou domů. Tedy po té hlavní. Rozloučili jsme se a já se i nadále držel trasy. Konec konců ke mně domů je to nejsjídnější. Ne nejkratší, ale hlavně po rovině a v závěru dolů.

Louňovičky, Žernovka, Babičky. Pořád po rovině a v Babičkách dolů. Babice, Břeží, malinko nahoru, Křenice. Tady jsou krásné výhledy

směrem severním, východně od hlavního města. A dneskaje pěkný obraz. V dáli je vidět i hora Říp.

Královice, prudčeji dolů, vyhoup nahoru, po rovince Hájek, pořád po rovince Netluky, Podlézský rybník, Dubeček, dolů, Dubeč, kolem hřbitova do místa zvaného Lázeňka. Cítím, že je třeba odpočívat. Nejedu sice nejrychleji, ale jsem nějak vysílen. A to i navzdory tomu, že je to nedlouho, co byl oběd. Lavička, odpočinek, dlouhé pití.

Po odpočinku zase na cestu. Nájezd na Dolnoměcholupskou, a to už jsem v Praze. Křižovatka Dolnoměcholupská, Kutnohorská přes světla rovně, kolem ateliérů TV Nova – pracoviště Ulice, dále U továren, přes most nad Průmyslovou, odbočkou vpravo na Štěrboholskou, odbočkou vlevo na Rabakovskou a to všechno po rovině. A teď dolů. Směr Skalka. Jenže na zastávce autobusu Mokřanská mě opustily síly. Tak to je blbý. Nakoukneme, co nabízejí bágly. A hele, od poslední tu zbyla záložní Nutella. Neotevřená. Skvěle, na to už dojezd. Sice jí padla půlka, ale na dojezd to bylo až až. Přetlucká, V Rybníčkách, vpravo Štěchovická, pravá, Solidarity, kruhák, třetí výjezd V Olšinách, Kubáň, Vršovická, vpravo, Petrohradská. Neskutečné, jsem tady. Je 16:55. Krásný čas.

No a to je vlastně všechno. Pořád je pěkně, a jsem rád, že jsem tu. Tak zas příště...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	62	596	75	13,2	19 - 28

Epilog:

No to zas bylo. Musím přiznat, že jsem si trochu hrábnul. Ne na dno, do bylo ještě hodně daleko, leč nic příjemného. Zároveň mě to upozornilo, že by to chtělo se nějak víc hýbat, a to zvlášť větší silou. A pak dávat bedlivý pozor při přípravě tras. Tyhlety terény se musí víc kontrolovat. Ale jinak dobrý. Počasí skvostné, déšť výhradně podle plánu, teplo, ale ne vedro. A výhledy a panoramata taky moc pěkný. Ale co dám ŘSD k řešení bude odhlučnění dálničních mostů. Když to jde v Itálii (tam jsme také spali pod dálničními mosty a bylo tam téměř ticho), musí to jít i tady.

Dig.

Nečekal jsem, že to bude místy takový masakr, ale co mne nezabije, to mne posílí, ale abych pak nebyl zase moc silný. Příště jedu zase.

Sar.

Celková technická data:

Účast:

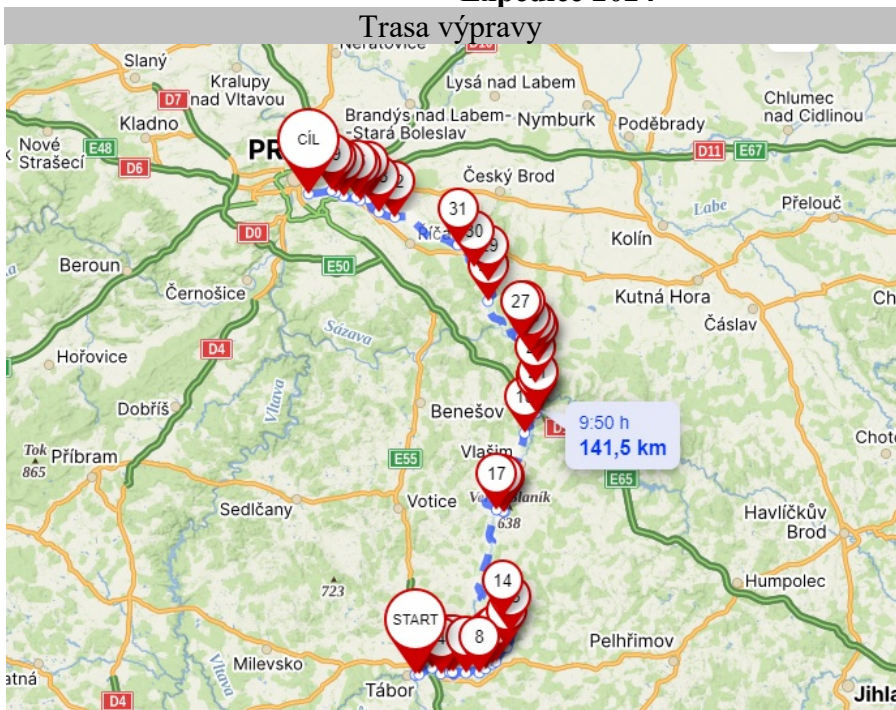
Dva co to ne a ne vzdát...: Dig a Standa

Oficiálně přiznaná
kilometráž

148 km

Příště:

Expedice 2024

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), Dig (Dig), Kachna (Jak), Lenka (Lek)

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour _{club} 2024
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz